

ΤΑΧΥΔΡΟ

ΑΘΗΝΑΙ — 8 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1908

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΑΡΙΣΤ. Ν. Κ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΑΡΙΣΤ. Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΣ

της, καὶ τοῦτο ἔχει μεγίστην σημασίαν εἰς τὴν πολιτικὴν.

Ἐκ τοῦ προμετωπίου της εἰκάζεται, ὅτι ἡ φύσις αὐτῆς εἶνε ἐντελὼς ἀνθρωπιστικὴ καὶ ὁ χαρακτήρ αὐτῆς τέλειος.

Αἱ συμπάθειαι της στρέφονται πάντοτε πρὸς τοὺς λησμονουμένους καὶ παραγνωριζομένους.

Αὐτὰ εἶνε τὰ συμπεράσματα τῆς δεσποινίδος Φόλεο ἐκ τῆς μελέτης τῶν φυσιογνωμιῶν τῶν δύο ἀξίων αὐτῶν κυριῶν, αἵτινες παίζουσι μέγα μέρος εἰς τὴν ἀρξαμένην ἤδη πυρετώδη πολιτικὴν κίνησιν, βοηθοῦται κατὰ πολὺ τὸ ἔργον τῶν συζύγων των.

Ἰωάννης Δ. Ζώταλης

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΛΟΓΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Β'.

Ἡ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΑΦΝΙ

(Πῶς ἀπαντᾷ εἰς τὰ ἄρθρα
τοῦ κ. Γ. Λαμπάκη ὁ κ.
Α. Ἀδαμαντίου.)

Ἡ κρίσις τοῦ Diehl εἶνε μακρὰ, διότι ἠθέλησεν ὁ εὐεγνὴς Γαλάτης νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ἐγκαίρως καὶ πῶς περὶ τῆς ἀληθινῆς του ἀξίας, καὶ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαῖραν τῆς φαιδρότητος.

Μὲ τὴν παραπομπὴν μου ὁ κ. Λαμπάκης εὐρίσκει καὶ διαβάσει ὁλόκληρον τὸ ἄρθρον. Ἐγὼ γράφω μερικὰ μόνον τυχαίως ἐκλέγων.

η περιφημος δίκη του κόμητος Μάρφ, σκάνδαλα της Βιενναίας κοινωνίας. Ο έδικάσθη, διότι έμπορεύετο την κό-

ραία δι' άνθρωπον.

«Επειτα του έξηγει ό Diel πώς εκλαμβάνει τον ένα άνθρωπον διά τον άλλον, μή έχον τὰ κείμενα. Πώς εκλαμβάνει τον έγγονόν διά τον πάππον. και τανάπαλιν, και πώς δέν έχει έννοιαν της χρονολογίας. Τοῦτο άλλως τε τό παθαίνει συχνά, και του τό λέγει και ό Λάμπρος (Νέος Έλληνομνήμων) τ. Δ', 1907, σ. 93).

Λέγει λοιπόν επείτα ό Diel: Εκλά θα κληθώ ακόμη ό κ. Λαμπάκης να συλλάβη γνωριμίαν και με μερικά νεώτερα βιβλία περί των χριστιανικών μνημείων.

Αυτά του είπεν ό Diel το 1902, αυτά τα ίδια του είπεν ό Στρυγόφσκις το 1905. Τό καράβι, βλέπετε, δέν επροχώρησε καθόλου εις διάστημα δέκα και τριών έτών. Τά ίδια θα του είπουν και πάλιν μέχρι συντελείας της χριστιανολογίας; δόξασός του,

«Τούτο δέ πρώτων, λέγει ό Diel, «*eu se faisant*» θα μάθω, ότι..., και καταλήγει και άλλας φαντασίας του κ. Λαμπάκη, τας οποίας θα ήτο ανικτόν να καταλέξω, αλλά τας οποίας ήμπορεί να συλλάβη ό ίδιος, και να προσπαθήσῃ γά ώφελήσῃ εις αυτών, εάν είνε εις θέσιν να ώφεληθῇ.

Καλόν δέ θα ήτο, εξακολουθεi ό Diel να συλλετισθῇ περισσότερον με τὰ στοιχεία της Χριστιανικής Αρχαιολογίας, να διαβάσῃ μεταξυ των άλλων τὸ έργειρίδιον του Bayet, το όποιον φαίνεται ότι τό ήκουσεν αλλά δέν τό εδιάβασεν.

Τελειώνει δέ ό Diel με την εξής σωτήριον εις τούς Χριστιανολογικούς παροξυσμούς συμβουλήν:

«Δέν έφαντάσθη, καταλήγων λέγει ό Diel, ό κ. Λαμπάκης, ότι μία έπιστημονική εργασία απαιτεί τόσας γνώσεις, τόσην μέθοδον και τόσους τρόπους έρεύνης. Όταν τὰ έννοήσῃ αυτιά, τότε μόνον ίσως δυνηθῇ ό κ. Λαμπάκης να μελετήσῃ έπωφελέστερον κανέν άλλο εκ των Χριστιανικών μνημείων της Ελλάδος.

Οὕτω τελειώνει ό Diel. Όμοίως θα τελειώσω και εγώ. Όταν ό κ. Λαμπάκης έννοήσῃ όλα αυτά, όταν διαβάσῃ όσα του λέγουν ό Στρυγόφσκις και ό Diel, όχι και πολλά πράγματα, μόνον τὰ στοιχεία και τὰ αλφαβητάρια της Χριστιανικής αρχαιολογίας, τότε θα ήμπορέσω και εγώ να συζητήσω μαζί του δι' έπιστημονικά πράγματα.

Έως τότε του λέγω μόνον, ότι αυτός είνε ό λόγος, τον όποιον με ύστερικός κραυγὰς ζητεί, αυτός είνε ό λόγος διά τον όποιον ή Γενική Έφορεία τον εκράτησεν μακράν από τὰ Χριστιανικά μνημεία.

Εάν ό κ. Λαμπάκης ήξούρη να διαβάσῃ, έλπίζω, ότι δέν θα ζητήσῃ και άλλοτε τον λόγον.

Έν Μυστρέ 21 Ιουλίου 1908.

ΑΔΑΜ. ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ

Πρέπει, γράφει ό Diel να θαυμάσωμεν τον νεανικόν ένθουσιασμόν του κ. Λαμπάκη, την νεανικὴν εκείνην δροσερότητα και άφέλεια, ή όποία τον κάμνει με ίσχυράς κραυγὰς να επιδεικνύη τὰς γνώσεις του, ν' απαριθμῇ τὰς υπηρεσίας του, να διατυμπανίζῃ τὰς ανακαλύψεις του, πράγματα από πολλοῦ γνωστά εις την έπιστήμην. Τοιοῦτον ένθουσιασμόν νεανικόν, τοιαύτην πεποίθησιν εις τὰς υπηρεσίας και τὰς γνώσεις του, τοιοῦτον άφελῇ ένθουσιασμόν διά τὰς ανακαλύψεις του, τοιαύτην δροσερότητα, — θα ήτο πρόγμα άδικον να θέλῃσῃ κανείς να μη εκτιμήσῃ δέοντως και να του τὰ άρνηθῇ.

Έν τούτοις πρὸς αντίσταθμισμα (*en revanche*, καλά θα εκάμινεν ό κ. Λαμπάκης να διαβάσῃ περισσότερον εκ του πλησίον τὰ κείμενα, να τὰ έννοῇ καλύτερα, να... (του παραθέτει παραδείγματα των παρανοήσεων και των φαντασιοπληξιών του. Τέλος του — λέγει) : να μη εκλαμβάνῃ τον Πειραιά διά κανένα άνθρωπον, και τό όνομα της μονῆς Bellevaux ως όνομα ήγουμένου.

«Επειτα του φέρει και άλλα παραδειγματα, διά να του δείξῃ ότι επήγε τον Πειραιά δι' άνθρωπον. Ό κ. Λαμπάκης δέν ήνόησε την φράσιν του μύθου του Lafontaine, ή όποία έγένετο παροιμιώδης:

Prendre le Pirée pour un homme, και ένόμειδεν ότι πραγματικῶς του λέγει ό Diel ότι εξέλαβε την πόλιν Πειραιά δι' άνθρωπον νέον ή γέροντα. Έτωιὰ δέ με άφέλειαν φαιδράν άπορών ποῦ τό έπαθεν αυτό, να πάρῃ τον Πειραιά δι' άνθρωπον: «*ποῦ εξέλάβομεν, λέγει, τον Πει-*